

Sărbătorii Fericele!

Ne apropiem de finalul unui nou an și, ca de fiecare dată, gândurile noastre se îndreaptă spre sărbătorile de iarnă. Alături însă de toate urările de bine, se cuvin exprimate și speranțele de viitor.

Iar cum speranțele se nasc întotdeauna într-un prezent, vă propunem, mai jos, o sinteză a celor mai importante modificări în ceea ce privește condiția de salariați în sistemul de educație românesc. Acestea li se adaugă multe altele, de o mai mică importanță, dar care, pe ansamblu, au reclădit un minim de confort dascălilor. Este departe de ceea ce ar fi necesar, dar este mult mai departe de „distrugerile” majore, în unele cazuri aproape ireversibile, din perioada 2010-2011.

Ce ne rezervă viitorul? Este greu de spus în acest moment, având în vedere ultimele evoluții din societatea românească și, mai ales, trecerea puterii într-un alt orizont politic. Dacă luăm în calcul declarațiile de până în momentul scrierii acestor rânduri, a fost readusă în discuție necesitatea unei legi unice a salarizării pentru sistemul bugetar, însă doar pentru a amâna discutarea sa cu un an de zile, după cum a fost reafirmată și necesitatea unei noi legi a educației, dar în orizontul lui 2017.

Ce va fi, totuși, cu anul care urmează? Speranță poate pentru mai bine... Greu de spus. Tot ceea ce putem afirma, cu siguranță, acum, sunt urările noastre: 2016 să vă aducă împlinirea a cât mai multe dintre dorințele dumneavoastră. **Sărbători ferice!**

1 Virtutea, așa cum ne învăța Aristotel în urmă cu mai mult de două milenii, este o cale de mijloc între o lipsă și o exagerare. Din acest punct de vedere, discernământul s-ar plasa undeva între credulitate și aroganță.

DISCERNĂMÂNT

Nu ne naștem cu discernământ. Dar îl putem învăța. Discernământul ține astfel de experiență, dar nu la modul general. Învățăm uneori și din greșelile noastre, dar dacă ne vom baza doar pe ceea ce viața, aproape la întâmplare, ne aruncă în cale, nu vom ajunge vreodată să privim înainte, să vedem drumurile care nu se deschid și, conștienți, să purcedem pe acela care, lăsând în urmă plăcerea sau neplăcerea, adeviziunea sau lipsa de adeviziune, conformismul sau lipsa de conformism etc., ne va confirma întemeierea deciziei.

Acționăm, dezbatem, afirmăm... Iar toate acestea cu o spontaneitate care, datorită vigoării sale, nu ar lăsa niciun dubiu asupra competenței noastre de a face sau de a spune ceea ce spunem. După o vreme, uimiți, constatăm că ceea ce am făcut, ceea ce am dezbătut, ceea ce am afirmat... s-au risipit fără urmă. Ne resemnăm, consolându-ne că nu avem cum să învingem conspirațiile lumii sau ne revoltăm, luând-o de la capăt. Și totul se repetă... Canalizați doar pe efecte, ne pierdem încet capacitatea de a rezolva chiar și cea mai mică problemă, întreaga lume fiind parcă împotriva noastră.

DISCERNĂMÂNT

2

Discernământul este înțelegere, capacitate de a face diferența între ceea ce trebuie făcut și ceea ce nu trebuie făcut. În această măsură, este simultan intenție și nu simplă alegere între două sau mai multe posibilități.

**O
NOUĂ
ATTITUDINE**

SINDICATUL EȘTI TU!

3

Discernământul înseamnă a alege, dar mai ales a alege cu înțelepciune. Cu alte cuvinte, nu putem avea discernământ în absența cunoașterii. Discernământul nu are nimic de-a face cu spontaneitatea.

DISCERNĂMÂNT

Ne pierdem adesea optimismul și, odată cu el, discernământul, iar ca extremă ajungem, pentru a spune așa, „să le declarăm nule”. Dacă am sta însă cât de puțin pe gânduri, lăsând loc încercării de a înțelege, în claritatea acesteia ne-am convinge că discernământul nu are de-a face cu optimismul și cu opusul acestuia, pesimismul. Discernământul, încă o dată, este cel care reușește, în măsura în care avem răbdarea de a-i acorda credit, să ne „strecoare”, dincolo de zbateri inutile, în lumina zilei.

Pe zi ce trece, în pofida cantităților tot mai mari de informație pe care le avem la îndemână, înțelegem tot mai puțin din ceea ce se întâmplă și, mai grav, din tot ceea ce facem. Uităm prea adesea să mai punem întrebări, să ne mai punem întrebări, mulțumindu-ne cu răspunsurile gata mestecate. Cufundați într-o lume procedurală, până și în cele mai banale aspecte ale existenței, mai suntem, din ce în ce mai mult, simple marionete fără putere (cu atât mai mult, atunci când ne regăsim în poziții de aparentă putere).

DISCERNĂMÂNT

4

Discernământul este putere: putere de a vedea, putere de a înțelege și mai ales putere de a acționa... Iar cu fiecare pas pe care nu îl facem pe terenul ferm al discernământului, devenim tot mai slabi.

Tu înțelegi totul, fără efort. Nu au decât să se streseze cei care sunt mai „grei de cap”,...

Să te gândești la consecințele faptelor tale? Chiar nu mai există niciun pic de încredere? Este just ceea ce este bine... pentru tine.

Discernământul nu este decât capcana pe care ți-o întind ceilalți. Discernământul nu este decât acoperirea incompetenței.

Discernământul este pentru cei lipsiți de imaginație. Decizii întemeiate? Nu este suficient că le iei?

Prețul discernământului? Propriile tale dorințe, propriile tale aspirații, propria ta ființă.

Tu faci lucruri, nu le discuți! Discernământul poate fi o mască bună pentru promovarea propriilor interese.

Dacă nu ai probleme, le poți găsi. Este suficient să o apuci pe calea discernământului... Fă apel la discernământ doar dacă îți place să pierzi.

Discernământ? Adică să te pui întotdeauna pe locul doi? Discernământ? Doar dacă nu ai ce face cu timpul.

Discernământul este pentru cei „slabi de înger”... Libertate sau discernământ? Opțiunea este simplă.

Când nu ai șanse de succes, stimulează discernământul celorlalți. S-ar putea să reușești până la urmă... Discernământ? De ce te-ai îngropa totuși singur?

Discernământul nu este decât măsura a ceea ce vei pierde. Poți promite discernământ, cu o singură condiție: să rămâi la nivel de promisiune.

Discernământ? Doar nu ți-ai propus să devii un sfânt în viață! Vrei libertate? Poți începe prin a rupe lanțurile discernământului...

Binele și răul sunt doar aprecieri subiective. N-au decât să-și bată capul alții cu ele. Tu ești un om de acțiune!

Să măsoari lucrurile? Dar tu ai întotdeauna măsura lucrurilor... în bani gheață! Discernământ? Cineva vrea să scoată castanele din foc folosindu-se de tine...

Nimic mai corect decât ceea ce îți face bine! Nici că există atenție mai trează ca a ta! Interesele tale primează întotdeauna.

Discernământul nu este decât negare a propriei libertăți.

Discernământul nu este decât negare a propriei libertăți.

33 de rețete pentru a NU arăta...

Tot ceea ce contează este rezultatul!

Discernământ

DISCERNĂMÂNTUL ȘI EDUCAȚIA

Cel mai simplu, atunci când ne dorim să înțelegem ceva, este să pornim de la semnificația termenului. În cazul nostru, simpla definiție de dicționar precizează că discernământul se referă la „facultatea de a discerne, de a pătrunde, de a judeca și a aprecia lucrurile la justa lor valoare”.

Pornind de la această definiție, vom vorbi mai întâi despre o capacitate, și anume aceea de a distinge, de a deosebi lucrurile, ceea ce, cel mai adesea, nu ne pune probleme. Mergând însă mai departe, se ridică problema „pătrunderii” sau, mai evident, a „judecării” lucrurilor. Primului pas, acela al distincției, i se adaugă un al doilea: evaluarea lucrurilor. Vom încerca atunci să „prețuim” cele cu care avem de-a face, să stabilim valoarea fiecărui lucru diferențiat, ceea ce nu se poate întâmpla decât printr-o cercetare, prin cunoașterea lucrurilor respective. Cu alte cuvinte, înainte de a stabili „justa valoare”, deși definiția nu o precizează explicit, este nevoie ca mai întâi să dăm atenție lucrurilor însele, să le înțelegem în valoarea lor. Abia în urmarea acestui pas vom reuși să îl facem, la propriu, pe următorul, adică să raportăm lucrurile la altceva, la acel ceva în funcție de care putem dimensiona „justețea” valorii lor.

Recapitulând, atunci când punem problema discernământului, punem problema unui act complex - diferențierea lucrurilor astfel încât să le stabilim valoarea pentru a recunoaște justețea acesteia -, care nu se poate realiza, după cum simplu se poate intui, decât în orizontul cunoașterii.

De ce toată această detaliere a semnificației „discernământului” (pe care, cu singuranță, o cunoașteți)? Doar pentru a scoate în evidență, de fapt, că „discernământul” este de ordinul competenței (dacă tot este la modă acest termen), ceva, adică, ce se cere „cultivat”, singurul sol propice al acestui gen de „cultură” fiind, desigur, cunoașterea. Iar în măsura în care reușim, „recolta”

se va măsura în ceea ce se numește, la un nivel superior, dincolo de utilizarea curentă a discernământului, profesionalism.

Continuând pe această cale, dovada profesionalismului o poate oferi profesionistul, cel care deține (și face dovada) competențelor sale într-un anumit domeniu. Într-un astfel de context, deciziile vor fi luate cu „discernământ”, ceea ce va însemna simultan în afara oricărei alte influențe determinate exterior, care nu ține cont de valoarea lucrurilor și mai ales de „justa valoare”.

În câmpul acțiunii sociale, fiind evident că aceste rânduri nu sunt gratuite, ajungem să aducem în discuție ceea ce, de câteva luni, este din nou (societatea românească a mai cunoscut astfel de episoade) pe buzele tuturor: tehnocratul și tehnocrația. Tehnocrația, la modul general, nu este decât o opțiune în ceea ce privește atribuirea conducerii „treburilor societății”, respectiv aceea potrivit căreia puterea trebuie conferită specialiștilor din diferite domenii. Tehnocratul, în consecință, este adeptul unei astfel de soluții și nimic altceva.

Totul cu o excepție: deplasarea de sens, caz în care vom confunda profesionistul cu tehnocratul (chiar cu specialistul). Fie, în măsura în care se păstrează manifestă competența discernământului. Dar, nu ne putem abține, ne-am întreba care va fi măsura „justei valori”, având în vedere natura problemelor, relative la ansamblul societății (adică, a unor grupuri concurente de interese)? Care va fi măsura „justei valori”, spre exemplu, în cazul mult clamatei necesități a reformei sistemului de învățământ? Discernământul ne-ar oferi posibilitatea ca după experiența a zeci de reforme, să se înțeleagă că reanimarea formală a anumitor opțiuni nu are nimic de-a face cu profesionalismul. În ce măsură se va întâmpla? Nu ne rămâne decât să urmărim cu mult, foarte mult... discernământ.

S.I.P. Județul Hunedoara

Deva, 330065, str. Gheorghe Barițiu, nr. 2 - tel/fax: 0254 211 642 - e-mail: sip@siphd.ro - www.siphd.ro

Buletinul Informativ apare sub coordonarea Biroului Executiv al S.I.P. Județul Hunedoara